

NIEUWE BUREN

*Opgedragen aan mijn oma Bep
die helaas is overleden vlak voordat dit boek verscheen*

In a complete sane world, madness is the only freedom
– J.G. Ballard

*I just wanna feel real love
fill the home that I live in
I got too much life, running
thru my veins, going to waste*
– ‘Feel’, Robbie Williams en Guy Chambers

Hij werkte al ruim twee jaar op het park De Kempervennen en het kwam wel vaker voor dat de gasten hun broodjes 's morgens gewoon aan de deur lieten hangen. Doorgaans duidde dit erop dat zij het huisje voortijdig hadden verlaten en dat de receptie was vergeten dit aan hem door te geven. Dus toen hij de broodjeszak nog aan de klink van vipp-cottage Eekhoorn 1553 zag bungelen, begon hij onmiddellijk in zichzelf te mopperen op de meiden achter de balie, die zich klaarblijkelijk liever bezighielden met roddelen en nagels lakken dan met de organisatie. Hij stapte uit zijn groene Kempervennenbus, smeede de deur chagrijnig achter zich dicht en liep naar de grijze, betonnen bungalow, om de broodjes en de krant van gisteren weg te halen. Hij griste de witte plastic zak van de deurklink terwijl hij met zijn rechterhand zijn mobilfoon van zijn riem nam, en gluurde door het zijraam naar binnen. Hij zag jassen aan de kapstok hangen. Het leek erop dat de gasten er nog waren. Hij keek op zijn horloge. Zeven uur. Hij pakte de krant uit de zak. Het was de krant van de vorige dag. Hij stapte opzij en drukte zijn neus nogmaals tegen het zijraam. Jassen. Openhaardhout. Een paar damesschoenen onder de kapstok. Hij haalde zijn schouders op, besloot zich er verder niet mee te bemoeien en liep terug naar zijn busje, waar hij de oude zak op de passagiersstoel wierp en een verse broodzak meepakte. Hij haastte zich, struikelde bijna over zijn eigen voeten, hield de zak voor zich uit alsof die vol braaksel zat. Hij wilde hier zo snel mogelijk weg.

En toen zag hij het kruipende kind. Een jongetje of meisje, dat was moeilijk te zien, staarde hem apathisch aan, driftig kauwend op een grote

gele speen. Het gezichtje zat vol donkere vegen, blonde krullen plakten aan de vieze wangen en het vaalgroene pyjamaatje was doorweekt en gevlekt. Een luier hing halverwege de beentjes. Met vieze handjes omklemde het kind een versleten, beduimelde knuffel met lange oren.

Dit was niet goed. Dit was echt fucking niet goed. Hij overwoog zich om te draaien, in zijn bus te springen en het beeld uit zijn gedachten te bannen. Hij had zijn werk gedaan. De broodjes hingen op hun plaats. De oude zak zou hij in de vuilcontainer gooien. Hij had niets gezien, niets gehoord. Maar het magere kind reikte met zijn handjes naar de deurknop. Zijn vingertjes haalden het niet. Het gezichtje vertrok, het leek erop dat het kind zou gaan huilen. Het wees met zijn armpje naar de kamer waarna zijn ogen wegdraaiden en het met een zacht ploffe op de vloer viel.

Hij pakte de klink. De deur bleek niet op slot.

Het enige lijkt dat hij ooit had gezien, was dat van zijn oma. Ze lag opgebaard in een lichte, houten kist. Ze was keurig gekapt en opgemaakt en droeg een degelijk grijsgroen mantelpak en de parels die ze ooit van opa had gekregen. Haar kleine, verschrompelde hoofd had hem het meest geschokt. Ze was altijd een grote vrouw geweest, lief en mollig, met een vriendelijke, alles begrijpende glimlach. Maar in de kist lag een strenge heks, die haar ogen en mond misprijzend gesloten hield. Zijn ouders, zijn ooms en tantes, oma's burens, broers en zussen zeiden allemaal dat ze er zo vredig bijlag. Alsof ze lag te slapen. Ze logen. Ze zeiden maar wat. Oma lag er allesbehalve vredig bij. Verbitterd, teleurgesteld, bestolen, mokkend ja, maar niet vredig. Hij had zich er boos over gemaakt en zich voorgenomen nooit meer naar een wake te gaan. Hoewel hij dus weinig ervaring had met de dood, wist hij meteen dat er iemand dood was in vipcottage Eekhoorn 1553. Hij rook het.

'Heb ik dit? Heb ik dit? Heb ik dit?' mompelde hij als een soort mantra voor zich uit. Hij wist niet wat hij moest doen. Hij knielde bij het kind om te luisteren of het hartje nog klopte en hoorde dat het kind

heel oppervlakkig ademde. Hij klopte met zijn vingers zacht tegen zijn schrale wanggetjes, maar het kind reageerde niet. Uit zijn mondje kwam een scherpe, chemische lucht. Hij trok de mobilfoon van zijn riem, zette hem aan en riep tegen de receptioniste dat ze de politie moest bellen, en een ambulance, zo snel mogelijk, het was een kwestie van leven of dood, en ging bij het kind zitten. Aaide zijn handjes. Voelde aan zijn voorhoofd, dat koud was, trok het kind naar zich toe en vouwde onhandig zijn armen om hem heen. Hij bleef daar zitten, met het kind op zijn schoot, bij de openstaande voordeur, en zoog de koude buitenlucht wanhopig zijn neusgaten in, om te voorkomen dat hij zou gaan braken. 'Kom op, kom op...' stamelde hij meer tegen zichzelf dan tegen het kind in zijn armen, dat hij onhandig heen en weer wiegde. Hij wendde zijn hoofd af van het stille gezichtje, keek langs de openstaande deur de woonkamer in. Bloed, overal.

Toen de eerste politiewagen in zicht kwam, begon hij te huilen. Hij was bang dat het kind dood in zijn schoot lag, of in coma, en dat het zijn schuld was. Hij had op de middelbare school de verplichte cursus ehbo gedaan, hij herinnerde zich nog wel vaag hoe je iemand moest reanimeren, maar een kind? Dit smerige kind? Hij had het niet op kunnen brengen zijn mond op het korstige mondje, omringd door opgedroogd snot, te zetten.

Enkele seconden nadat de politiewagen voor de bungalow was gestopt volgde de ambulance. Twee agenten en twee ambulancebroeders renden naar hem toe, een van hen sloeg een arm om hem heen en noemde hem meneer. De andere controleerde vluchtig het kind. Voelde zijn pols, zijn blauwgeaderde buikje, trok zijn oogleden omhoog, scheen erin met een lampje, fluisterde troostend dat hij nog leefde, dat het ernaar uitzag dat hij ondervoed en uitgedroogd was. Het kind werd uit zijn armen getild en op een brancard gelegd. Iemand trok hem omhoog en begeleidde hem naar buiten. Hij hoorde paniekerig geschreeuw vanuit de bungalow komen.

'Assistentie! Deze leeft nog!'

De verpleger liet hem los. Verontschuldigde zich en rende naar binnen. Tot op de dag van vandaag weet hij niet waarom hij erachteraan liep. Waarom hij het zo nodig moest zien. Waarschijnlijk omdat de dood trekt als een magneet. Hij liep als een zombie door de hal, naar de openstaande deur. Zijn schoenen kleefden aan het tapijt dat zich volgezogen had met bloed. Het gekrijs.

'Haal hem weg!'

Niemand deed het.

'Het zijn er vier! Hier liggen er drie!'

Het eerste lichaam dat hij zag liggen, was dat van een man. Hij leunde in elkaar gedoken tegen het keukenblok achter het barretje. Te zien aan de bloederige vegen op de beige tegelvoer, had de man zich met zijn laatste krachten naar deze plek gesleept. De verpleger hurkte naast hem, mompelde in zijn mobilfoon.

Op de rode bank in de woonkamer van de cottage lagen de in elkaar verstrengelde lichamen van twee vrouwen. De een had bescherming gezocht in de schoot van de ander, die zich over haar had ontfermd als een zwaan over haar jong. De gebroken wijnglazen, de fles wijn, de onaangeroerde koude schotel en de half opgerookte shaggies die op de beige vloerbedekking lagen, wezen erop dat de avond gezellig was begonnen. Totdat iemand de grenen salontafel omver had geschopt. Misschien de man die badend in geronnen bloed als een lappenpop tegen het muurtje naast de open haard lag. Het wapen, dat rechts naast hem lag, werd door de agenten onmiddellijk herkend: een Walther P5 9mm. Een dienstwapen.

Hij hield zich vast aan de deurpost. Schuifelde achteruit, leunend tegen de muur. Het werd licht in zijn hoofd. Hij duwde zijn vuist in zijn maag. Liefst rende hij weg, maar zijn knieën waren te slap.

Iemand begon te schelden.

'Wat doet die man hier nog godverdomme!'

Zijn hand werd gepakt.

'Meneer, komt u met mij mee?'

Zachte stem, vriendelijk. Hij keek in de lieve groene ogen van een agente. Ze sloeg een arm om zijn middel.

Uit de omringende huisjes kwamen nieuwsgierige gasten naar buiten. Overal was lawaai. Hij wankelde en greep met beide handen naar zijn hoofd. De agente zette hem op de achterbank van de politieauto en zei hem dat hij voorover moest buigen, met zijn hoofd tussen zijn knieën. Ze gaf hem een bruine, geplastificeerde zak. Streelde zijn rug. Zijn maag pulseerde en hij kotste tot de tranen over zijn wangen gleden. De dode gezichten zouden hem nooit meer loslaten.

Peter